

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Et Magistratus, & veneficos multos pœnitentiam non agere; & quid sit peccatum in Spiritum S. quod neque in hoc, neq[ue] in futuro sæculo remittetur?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

super Ierusalem, & Iudam: ut quicumque audierit, tinniant amba aures eius. Et extendam super Ierusalem funiculum Samaria, & pondus domus Achab: & delebo Ierusalem, sicut deleri solent tabula: & delens vertam, & ducam crebrius stylum super faciem eius. Quid mirum, si, ob eadem scelera, nunc quoque eadem supplicia decernantur? Eant igitur, qui ad clauum sedent, & mala hæc publica vel patiantur, vel tollant; ut valeat apud eos lex illa: *Vir, Leuit. 20. 27. sue mulier, in quibus pythonicus, vel diuinationis fuerit spiritus, morte moriantur.*

Hæc idcirco exaggeratiùs fuerunt explicanda, quia inter grauiſſimas tentationes hæc non est minima, quæ ipsos Magistratus, ipsos Principes pulſat, ut cum ſcleratiffima hominum sæcæ conuiuentiùs agant, vel quia deſunt miniſtri; vel quia ſumptibus parcunt (qui tamen ex fiſco poſſent haberi plerumq;) vel quia difficultate terrentur exequendi. Eſt enim difficile negotium agere cum veneficis, & eorum magiſtris diabolicis. Quoſdam propria conſcientia abſterret; timent enim vel ſibi, vel ſuis. Et quàm pauci ſunt in magiſtratu, qui de hac juſticia à ſe omiſſa pœnitentiam agant; immò, qui hanc iniquitatem ſuam confeſſeantur? Atque hæc eſt prima clafſis eorum, qui ſine pœnitentia moriuntur; quia enim plurimi putant, liberum ſibi eſſe, vel punire, vel conuiuere, neque peccatum quidem cenſent eſſe, officij ſui neglectum, ſi magos & ſagas relinquunt impunitos. Pauperculi fures, quos inopia & fames ad clependum adegit, collo luunt, quod manu peccauerunt, cogunturque ipſi fieri longi, ſi longos digitos habuerunt: & iſti grandinum, tempeſtatumque coactores, iſti tot homicidiorum & ſacrilegiorum patratores, ſi ne pœna ſuauentur in homines & pecudes graſſari? Quis non videat, eorum eſſe fautores, ſocios, & cooperatores, quorum officium eſſet, eos è medio tollere? Quando autem hoc peccatum agnoſcunt? quando confeſſentur? Diſſimulat quidem hoc Deus, dum viuunt, & expectat, donec ad illius tribunal ipſi Iudices veniant. Vnde ait: *Cùm accepero tempus, ego juſticias iudicabo. Pſal. 74. 3.*

Altera clafſis eorum, qui ſæpius ſine pœnitentia hinc emigrant, eſt ipſorum veneficorum. Tameſi enim nec dici debeat, nec credi, magos & magas numquam pœnitentiam agere, cùm de S.

Cypriano, & Theophilo, perspicua exempla contraria habeantur; rara tamen admodum ea sunt exempla. Quia hoc hominum genus longa consuetudine flagitiorum excecatur & induratur, ut salutaria nec videat, nec sentiat. Et sanè malitia abiurantium Deum, & Diuos omnes cælités, meretur etiam à Deo & Diuorum patrocinio desereri. Et quamuis nonnulli, maxime cum in manum & gladium magistratûs incidunt, poenitentiam agant, à Confessario diligenter vigilante inducti: multi tamen etiam tunc tantum simulant poenitentiam, ut saltem in oculis hominum bene mori videantur, hypocriſis nimium assueti. Ad

Matth. 12. 31. hos accommodari potest illud: *Omne peccatum, & blasphemia remittetur hominibus, Spiritus autem blasphemia non remittetur. Et quicumq; dixerit verbum contra Filium hominis, remittetur ei: qui autem dixerit contra Spiritum sanctum, non remittetur ei, neque in*

Marc. 3. 29 & Luc. 12. 10. *hoc saculo, neque in futuro. Itaque Spiritus blasphemia, est blasphemia in Spiritum S. Ex quo loco nascitur quaestio, qua S. Augustinus nullam censet esse, in sacra Scriptura, maiorem. Quid enim est peccatum contra Spiritum S. aut quomodo nec in hoc, nec*

S. Augustin. *in altero seculo remittitur? Idem S. Augustinus aliquando peccatum contra Spiritum S. dicit, esse finalem impoenitentiam: aliquando ait, in Spiritum S. peccare eum, qui in Ecclesia remitti peccata non credens contemnit tantam diuini muneris largitatem, & in hac obstinatione mentis diem claudit extremum: aliquando desperationem indulgentiæ Dei vocat peccatum in Spiritum S. Hæc peccata sunt quidem contra Spiritum S. non sunt tamen blasphemia, de qua Christus loquitur, & quæ in contumeliosis verbis consistit. Vltimò, & ad mentem Christi hoc loco, peccatum in S. Spiritum docet esse, opera Spiritus S. scienter dæmoni tribuere. Cum enim Pharisei dicerent, Christum in Beelzebub eijcere dæmonia, quæ ille in digito Dei, hoc est, in Spiritu S. eijciebat, manifestè opera Spiritus S. dæmoni tribuebant, adeoque in Spiritum S. blasphemabant; vnde veniam non merebantur, quia nullam habebant excusationem. Itaque peccatum hoc in Spiritum S. numquam remittitur, non quòd remitti non possit (cum fides doceat, nullum peccatum esse, quod à Deo remitti non possit) nec propterea, quòd de facto numquam*

S. Augustin. *in qq. exv. tro. que Testam. q. 102.*

remit-

remittatur, sed quòd qui in Spiritum S. peccant, nullam habeant peccati excusationem, atque idcirco natura sua veniam non mereantur, quemadmodum & venefici, qui mera malitia Deum negant, & abiurant, etiamsi videant sanguinem è vulnerata à se hostia promicare. In alijs plerisque peccatis aut ignorantia, aut infirmitas, si non omnino, saltem aliqua ex parte excusat. Hinc illud legimus: *Misericordiam consecutus sum, quia ignorans feci.* Et: *Ipsè cognovit figmentum nostrum, recordatus est, quoniam pulvis sumus.* Compendiosè, ad propositum nostrum ait S. Chrysostomus, ideò dici hoc peccatum numquam remitti, quia difficiliùs remittitur: sicut alibi Christus dixit, impossibile esse, vt dives in regnum cœlorum intrer, non quòd DEO, sed quòd natura sua sit impossibile.

Tertia classis eorum, qui difficiliùs agunt pœnitentiam, ac frequentiùs sine ea moriuntur, est Atheorum, Ethnicorum, Idololatrarum & Iudæorum; immò in hæresi etiam sua pertinaciter permanentium. Quia *qui non credit, jam indicatus est.* His accedit quarta classis in malo obstinatorum; & sunt nonnulli adeò superbi, vt instar Luciferi & Angelorum eius flecti se non sinant, ne, si peccatum suum retractent, errasse videantur. Quinta classis est diuitem, qui opibus grauari plus habent impedimenti, quàm alijs, præsertim si, ob iniustè possessa, ad restitutionem teneantur, quam pecuniarum, sicut & famę restitutionem, quia difficile est facere, multi pereunt. Haud frustra Ludouicus Galliarum rex, quem Pium vocauerunt, dixit: *Molestissimum esse, vt ablatas iusto Domino restituere,* ita enim agglutinatur pecunia, & nominis ac famę (quæ per honoris restitutionem periclitantur) amor, vt pars aliqua à corpore auelli videatur, si ventum sit ad restitutionem. Quàm durum est, opes diu possessas, annuos census, tot millia refundere, contrahere familiam, laucitias, amittere sustentationem liberorum? Luculentissimum huius rei exemplum recenset S. Antoninus, alio à nobis loco memorandum; & aliud Cantipratanus: illud de patre, istud de matre ob iniusta bona filijs relicta, damnatis. Nobis hîc sufficiat id, quod Carolus Scribanus vir longa rerum tractatione, & difficilimis in mercatura quæstionibus exagitantis versatissimus pronuntia.

S. Athanas. hom. in hæc verba. S. Ambr lib. 2. de pœnit. c. 4.

1. Tim. 1. 13.

Psal. 102. 14.

Matth. 19. 23.

IX.

Ioan. 3. 18.

Ionuil. in vita cap. 94.

S. Antonia.

2. part. summa cap. 7.

§ 3. tom. 1.

Thom Cantiprat. lib. 2.

Apum. c. 54.

n. 18.